

že by rozbitím skleněných tabulek mohlo býti přivoděno nebezpečí pro život, zdraví neb tělesnou bezpečnost lidí, poněvadž prý »neodůvodněný úsudek manželů D-ových v tomto směru není ještě důvodem pro odsouzení ve směru Šu 85 písm. b) tr. zák.«. V tom směru sluší stížnosti přiznati důvodnost, pokud jde o otázku, zda je prokázána vina obžalovaného i po subjektivní stránce. V té příčině praví rozsudek jen tolik, že si obžalovaný byl vědom nebezpečnosti svého jednání pro tělesnou bezpečnost manželů D-ových, »jelikož věděl, že se manželé D-ovi ve večerní době nacházejí ve svém bytě.« Z této poněkud nejasné věty nelze poznati, zda soud zjišťuje, že obžalovaný v rozhodné době věděl, že manželé D-ovi jsou ve světnici, a že si tedy byl vědom toho, že ohrožuje svým činem v tomto konkrétním případě tělesnou neporušenost D-ových, či zda soud vychází z názoru, že ona náležitost podstaty podle § 85 písm. b) tr. zák. je dána již proto, že se manželé D-ovi ve večerní době ob y č e j n ě v e s v ě m b y t ě n a c h á z e j í, což by nestačilo k podstatě zločinu podle §u 85 b) tr. zák. Vyžaduje § 85 písm. b), by si byl pachatel skutečně vědom toho, že ohrožuje svým činem tělesnou bezpečnost lidí a pouhá nedbalost v tomto ohledu nestačí, to tím méně, když obžalovaný, třeba že věděl, ve které světnici manželé D-ovi bydlí, a že v této době jsou pravidelně doma, právě vzhledem k tomu, že světnice byla — jak soud zjišťuje — neosvětlena, po případě mohl počítati s tím, že D-ovi jsou ve svém bytě mimo světnici na takovém místě, kde nebyli činem ohroženi. V rozsudku nejsou proto zjištěny ony skutečnosti, jež při správném použití zákona měly by býti základem nálezu, a bylo tedy podle §u 5 zák. ze dne 31. prosince 1877, čís. 3 ř. zák. z roku 1878 zmateční stížnosti vyhověti, rozsudek napadený zrušiti a jelikož nelze se obejiti bez nového hlavního přelíčení, věc vrátiti soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

Čís. 2366.

Pod pojem »obyčeje« ve smyslu §u 303 tr. zák. spadají zvyklosti příslušníků té které církve, pokud kotví v příslušnosti k církvi a na ni se vztahují.

K obyčejům církve katolické náleží, co podle jejího náhledu platí ode dávna jako výraz jejího náboženského života (na př. kostelní píseň).

Hraní kostelní písně při maškarním průvodu na ulici; subjektivně se tu s hlediska §u 303 tr. zák. vyžaduje vědomí pachatelovo, že tím se-směšňuje obyčej církve; pokud toto vědomí není dáno, čelilo-li jednání pachatelovo jen proti duchovnímu.

(Rozh. ze dne 6. května 1926, Zm I 116/26.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Mostě ze dne 27. listopadu 1925, pokud jím byli obžalovaní sprostěni podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro přečin podle §u 303 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost státního zastupitelství napadá rozsudek nalézacího soudu pouze potud, pokud jim byli obžalovaní František R., Josef W. a Josef M. sprostěni z obžaloby pro přečin podle §u 303 tr. zák. Po skutkové stránce zjistil soud první stolice, že farář Karel W. dal skáceti starý kaštan, který stál před kostelem a těšil se u obyvatelstva města J. zvláštní oblibě, že následkem toho povstalo u obyvatelstva velké rozčilení, a že dne 24. února 1925 pořádán byl v J. maškarní průvod, při kterém byly účastníky průvodu předváděny různé události z poslední doby, zejména také kácení onoho kaštanu. Již před tím byl za tím účelem před městským hotelem vsazen do země stromek. Před ním zastavil se dne 24. února 1925 maškarní průvod, načež obžalovaný František H. předčítal posměšnou báseň, týkající se skácení kaštanu, jejíž třetí sloka zněla: »Und endlich ist es ihm gelungen, sie haben vor Freude das Te Deum gesungen. Fräulein Lodl setzt sich ans Klavier und spielt: »Herrgott, Dich loben wir.« Der arme Baum, es ist ein Graus, sogar der Frauenbund reisst aus...« Při zmínce o církevní písni »Te Deum« nasadili obžalovaní František R., Josef W. a Josef M. své hudební nástroje a hráli asi 3 verše písně »Grosser Gott wir loben Dich.« Když však postřehli, že někteří posluchači se nad tím rozhořčovali, přestali hrát. Nemůže býti pochybnosti, že toto zjištěné jednání obžalovaných zakládá v objektivním směru skutkovou povahu přečinu podle §u 303 tr. zák., I. případ. Neboť onu píseň dlužno čítati k »obyčejům« církve římskokatolické, církve to, ve státě zákonem uznané. Zahrnujeť pojem »obyčeje« ve smyslu §u 303 tr. zák. do sebe zvyklosti příslušníků té které církve, pokud kotví právě v této příslušnosti k církvi a na ni se vztahují. Co podle náhledu katolické církve platí ode dávna jako výraz jejího náboženského života, náleží k jejím obyčejům. K takovým zvyklostem a obyčejům náleží nesporně i ona píseň, jež bývá zpívána a hrána u příležitosti vykonávání bohoslužebných obřadů, nebo vůbec při vykonávání pobožnosti věřícími. Netřeba též blíže dovozovati, že hraním kostelní písně při maškarním průvodu na ulici, ať se tak stalo z podnětu jakéhokoli, se význam a vážnost této písně, které jí církev a její příslušníci přiznávají, snižuje, tudíž podle mluvy zákona zlehčuje neb sesměšňuje. A již tímto hraním církevní písně při maškarní zábavě o sobě jest naplněn pojem zlehčování pokud se týče sesměšňování, aniž se ke skutkové podstatě vyžaduje, by obžalovaní nad to ještě snad činili nepřístojné projevy vztahující se na hranou melodii. To by nemělo již významu pro kvalifikaci činu, nýbrž ukazovalo by jen na větší míru trestnosti. Nehledě k tomu nelze přehlížeti zjištění rozsudku, že ku hraní písně došlo v těsné spojitosti s předčítáním posměšné básně; započalíť obžalovaní hrát hned po slovech, zmiňujících se o písni, takže hraní její stalo se skutečně v souvislosti s jinakými nepřístojnými projevy. Popírají-li obžalovaní ve svém odvodu, že v rozsudku není zjištěno, že obžalovaní píseň hráli, ba že se to podle okolností případu ani zjistiti nedá, činí tak proti nepochybnému znění rozsudkových zjištění a brojí jen nepřipustným způsobem proti volnému uvažování průvodů a zalo-

ženému na něm soudcovskému přesvědčení (§§y 258, 288 čís. 3 tr. ř.).

Nalézací soud nesprostil obžalované pro nedostatek objektivní, nýbrž subjektivní skutkové podstaty. Zmateční stížnost státního zastupitelství, dovolávajíc se jen důvodu zmatku podle čís. 9 a) Šu 281 tr. ř., namítá, že obžalovaní jako dospělí lidé musili si býti vědomi toho, že hraní církevní písně za daných okolností musí vésti k jejímu sesměšnění, — třeba že konečným úmyslem obžalovaných bylo sesměšnit faráře — a že je tudíž v souzeném případě skutková podstata přečinu podle Šu 303 tr. zák. dána i po stránce subjektivní. Nalézací soud sprostil prý neprávem obžalované z obžaloby pro nedostatek subjektivní skutkové podstaty poukazem na to, že jejich čin směřoval jen proti faráři. Zmateční stížnosti nelze přisvědčiti. Nalézací soud zjistil formálně bezvadně za náležitého odůvodnění, že obžalovaní neměli úmyslu zlehčiti obyčej církve římsko-katolické a že si nebyli vědomi toho, že hraním církevní písně ji za daných okolností sesměšňují. Podle smyslu rozhodovacích důvodů neuvědomili si obžalovaní, že hraním církevní písně při oné příležitosti sesměšňují tento obyčej římsko-katolické církve, právě následkem toho, že jejich jednání bylo namířeno jen proti neoblíbenému duchovnímu. Tomuto závěru, vylučujícímu při použití prostředku, jímž mělo býti dosaženo dalšího cíle, vědomí v Šu 303 tr. zák. předpokládané, nelze vytýkati nelogičnost. Ježto tedy subjektivní skutková podstata trestného činu obžalovaným za vinu kladeného není prokázána, sprostil nalézací soud obžalované z obžaloby právem a bylo proto zmateční stížnost jako neodůvodněnou zavrhnouti.

Čís. 2367.

O porušení předpisů §§ů 262 a 267 tr. ř. způsobem opodstatňujícím zmatek čís. 8 Šu 281 tr. ř. jde jen tehdy, byl-li obžalovaný uznán vinným s k u t k e m, na nějž obžaloba ani původně nesměřovala ani za hlavního přelíčení nebyla rozšířena.

Obžaloba pro určitý trestný čin zahrnuje v sobě též veškeré formy spoluviny na zažalovaném činu (§ 5 tr. zák.).

(Rozh. ze dne 7. května 1926, Zm II 588/25.)

N e j v y š š í s o u d jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalovaných Jana K-ého a Františka V-e do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 2. října 1925, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými spoluvinou na zločinu krádeže podle §§ů 5, 171, 173, 174 II. e), 179 tr. zák., Jan K-ý též podle Šu 176 II. a) tr. zák., mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečnost podle čís. 8 Šu 281 tr. ř. spatřuje stížnost obžalovaného Jana K-ého v tom, že rozsudek uznává stěžovatele vinným deliktem a pro činnost, pro něž naň obžaloba vůbec nebyla vznesena. Námitka, kte-